

Κυριακή Γ' Ματθαίου: Η δαιμονική απιστία

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 19 Αυγούστου, 2022

(Ματθ. ιζ' 14-23)

Ένα από τα πιο σημαντικά ζητήματα στη θρησκευτική παράδοση και στη ζωή της Εκκλησίας είναι αυτό των **δαιμονίων**. Πρόκειται για πνευματικές υπάρξεις οι οποίες συνυπάρχουν με τους άγγέλους, τους ανθρώπους και τον κόσμο. Υπάρξεις που έχουν ως νόημα μόνο τον έαυτό τους. Αποσκοπούν να προσελκύσουν όλα τα δημιουργήματα του Θεού, να τα εξουσιάσουν και να τα αποξενώσουν από τον Δημιουργό. Δεν αγαπούνε, αγωνίζονται να γκρεμίσουν κάθε χαρά και αισιοδοξία, παλεύουν με την ψευδαίσθηση ότι θα συγκροτήσουν έναν στρατό ο οποίος θα τους βοηθήσει να νικήσουν τον Θεό. Είναι δημιουργήματα του Θεού, καθώς ξεκίνησαν από άγγελοι. Αρνήθηκαν όμως την ευχαριστία, τη δοξολογία, την αγάπη προς τον Θεό και κάνουν τα πάντα για να δικαιωθούν για την επιλογή τους. Και δεν βλέπουν οι δαίμονες ότι ο Θεός αγαπά και αυτούς τόσο πολύ, ώστε να τους αφήνει στην ελευθερία τους ενώ θα μπορούσε να τους έκμηδενίσει.

Η σπορά των ζιζανίων

Οι δαίμονες συμβάλλουν στην καλλιέργεια των παθών. Είναι οι έχθροί που σπέρνουν ζιζάνια στο χωράφι της ανθρώπινης ύπαρξης. Δεν μπορούν να δούνε τό μέλλον, διότι δεν πιστεύουν στον Θεό. Έτσι κρίνουν τα πάντα με βάση τό παρόν. Έχουν βεβαίως τα στοιχεία του ενώπιόν τους και έτσι μπορούν να προβλέψουν κάπως τί θα συμβεί. Ωστόσο, δεν αποδέχονται τον λόγο του Θεού για την τελική τους ήττα, δεν μετανοούν. Ο τελικός αγώνας τους είναι μάταιος. Η απιστία τους είναι μία απόφαση αυτοδικαίωσης, ή αίσθηση ότι είναι αυτόφωτοι και ότι ο χρόνος και ο κόσμος υπάρχει για να δικαιωθούν. Απουσιάζει από αυτούς ή ταπείνωση.

Ο έγκλωβισμός στις ψευδαισθήσεις

Αν παρατηρήσουμε τον κόσμο μας, θα διαπιστώσουμε πόσο τό δαιμονικό πνεύμα υπάρχει στις κινήσεις μας, στον τρόπο που διαχειριζόμαστε τα χαρίσματά μας, στην αυτοκαταστροφικότητα της μελαγχολίας και της κατάθλιψης, στη **συνεχή ένασχόληση** με τό «**εγώ**» μας, στον **θρίαμβο των παθών** που **βαφτίζουμε**

δικαιώματα, στήν **περιθωριοποίηση της αγάπης** και στήν **απόρριψη τών άλλων**, διότι δέν εἶναι ὅπως ἐμεῖς, στήν **ἀπιστία**. Καί τήν ἴδια στιγμή, στή **δίψα γιά ἕνα παρόν χωρίς Θεό, γιά τό «ἐδῶ καί τώρα»**. Μέ κριτήριο τήν ἐλευθερία μας μικρότεροι καί μεγαλύτεροι ἀφήσαμε κατά μέρος τήν πίστη καί διαλέγουμε τήν ταύτισή μας μέ **ἕναν πολιτισμό ὁ ὁποῖος φαινομενικά ἀγαπᾷ τόν ἄνθρωπο, τοῦ προσφέρει τίς ἀγορές, τά ἐπιτεύγματα, τήν ἐπιστήμη, τή δυνατότητα γιά ποιότητα ζωῆς, ἀλλά τόν ἀφήνει στό παρόν καί δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά πορευτεῖ πρός τήν αἰωνιότητα**. Ἔτσι παγιδευόμαστε στόν δαιμονικό τρόπο.

Ἡ συγκαλυμμένη ἀπιστία

Ὁ Χριστός, μετά τή Μεταμόρφωσή του, συνάντησε ἕναν πατέρα, πού εἶχε φέρι τό παιδί του στούς μαθητές του, γιά νά ἐκβάλουν τό δαιμόνιο πού τό εἶχε κυριεύσει. Δαιμόνιο αὐτοκαταστροφῆς, ἀσθένειας, πόνου, τό ὁποῖο εἶχε ἐξουσιάσει τή νεανική ὑπαρξη καί τῆς εἶχε στερήσει τήν ἐλευθερία. Μέ τά σημερινά δεδομένα, αὐτό τό δαιμόνιο θά θεωροῦνταν μόνο μιά ἀρρώστια τοῦ σώματος, ἡ ἐπιληψία, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζεται διά τῆς ἐπιστήμης. Τό δαιμόνιο ὅμως δέν ἦταν κρυμμένο μόνο στό σωματικό πρόβλημα. Κυρίως ἀποδείκνυε τήν «ἀπιστία» τοῦ πατέρα καί τήν «ὀλιγοπιστία» τών μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος, ὅταν ὁ πατέρας τοῦ ἀναγγέλλει τό παράπονό του γιά τήν ἀποτυχία τών μαθητῶν νά θεραπεύσουν τό παιδί του, θά ζητήσει νά τοῦ παρουσιάσουν τόν νέο ἄνθρωπο καί θά ἀναφωνήσει: «Γενιά ἄπιστη καί διεστραμμένη, ὡς πότε θά εἶμαι μαζί σας; ὡς πότε θά σᾶς ἀνέχομαι;». Καί θά ἐπιτιμήσει τό δαιμόνιο τό ὁποῖο θά βγεῖ ἀπό τό παιδί (Ματθ. 17,17-18). Ὁ Χριστός δέν κάνει ἐπιστημονική ἰατρική διάγνωση, ἀλλά βλέπει τήν κατάληψη τῆς καρδιάς τών ἀνθρώπων ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἀπιστίας, ἀπό τήν τάση τους γιά **δικαίωση τοῦ ἐγώ, ἀπό τήν ἄρνησή τους νά δοῦνε τήν προτεραιότητα τοῦ Θεοῦ**. Ἡ ἐκδίωξη λοιπόν τοῦ δαιμονικοῦ πνεύματος θά δώσει ἴαση στό παιδί καί προβληματισμό γιά τήν πίστη στόν πατέρα καί στούς μαθητές. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα, ὅταν γίνεται λόγος γιά δαιμόνια, σκεφτόμαστε ὑπερφυσικές ὑπάρξεις, μέ ἀπόλυτη δύναμη, οἱ ὁποῖες μᾶς καταστρέφουν σωματικά. Ἔχουμε περιέργεια γιά τό πῶς θά βγοῦνε ἀπό ὅσους ἔχουν καταλάβει καί γι' αὐτό καί ἡ βιομηχανία τοῦ πολιτισμοῦ, ἰδίως τῆς τηλεόρασης καί τοῦ κινηματογράφου προβάλλει εἰκόνες ἐξορκισμῶν, πρός ἐντυπωσιασμό, τρόμο καί κέρδος. Ἀξιοποιεῖ «δαιμονικά» τά δαιμόνια, γιά νά πετύχει αὐτό πού τά δαιμόνια ἐπιδιώκουν: **τήν ἀπιστία, τήν παντοδυναμία τοῦ «ἐγώ», τήν ἐμφύσηση τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς ζωές μας**. Ἔτσι μᾶς κάνουν νά παραδιδόμαστε στή δαιμονική ἀπιστία, νά **νοιαζόμαστε τελικά γιά τό ἐφήμερο «ἐδῶ καί τώρα»**. Γι' αὐτό καί ἡ ἀνάγκη τῆς πίστεως ἐξακολουθεῖ νά εἶναι κομβική. **Ἄς ἀξιοποιήσουμε τήν ἀσκητική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν προσευχή, τή νηστεία,**

ἄς παλέψουμε νά εἴμαστε ταπεινοί, ὅτι δηλαδή λείπει ἀπό τό δαιμονικό πνεῦμα, καί μέ τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ ἄς βροῦμε τήν πορεία πού γιατρεύει τίς καρδιές γιά πάντα.

π. Θ. Μ.

(Πηγή: “Φωνή Κυρίου” ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (3507), Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)